

[Udenrigsministeren.]

holdning til problemerne, og at man fra engelsk side — selv om der blev lagt større smidighed for dagen, end man måske har set i visse tidligere forhandlinger — også holder på sine standpunkter. De kommende forhandlinger skal nu vise, om det er muligt at nå et kompromis på europæisk basis mellem franske og britiske synspunkter.

Jeg tror også, det er rigtigt, som det ærede medlem hr. Per Federspiel gjorde opmærksom på, at USA og Canada — for USAs vedkommende især i den nuværende situation, hvor USA har vanskeligheder med sin betalingsbalance — snarere vil stille mod en løsning på verdensomspændende basis, GATT-basis, end på europæisk basis. Jeg indrømmer derfor gerne, at selv om det møde, der fandt sted i Paris, må betragtes som et stort fremskridt derved, at det har bragt de seks og de syv på talefod med hinanden, og selv om der er fastlagt en procedure, hvorved problemerne mellem de seks og de syv får prioritet, så er problemerne ingenlunde løst. Men det betyder ikke, at jeg vil give det ærede medlem hr. Per Federspiel ret i, at tankerne om en eller anden form for sammenslutning mellem de seks og de syv har lidt nederlag. Det er alt for tidligt at proklamere et sådant nederlag. Det forudsætter jo, at de forhandlinger, man nu vil påbegynde som en følge af mødet i Paris, ender negativt. Det forudsætter, at der, til trods for at man giver problemerne mellem de seks og de syv prioritet, alligevel ikke kommer noget ud af det. Det er for tidligt; man kan ikke vide på forhånd, hvordan disse forhandlinger vil gå. Jeg tror gerne, de tager tid. Jeg tror også, at ingen af de forhandlende parter vil nå 100 pct. af den idealløsning, hver part forudsætter for sit vedkommende. Men jeg synes, at det er noget tidligt at proklamere et nederlag for en forhandling, der i realiteten endnu ikke er begyndt.

Det ærede medlem hr. Per Federspiel erkendte, at den aftale, regeringen har truffet med den tyske regering vedrørende vort handelsforhold, er af stor vigtighed. Jeg forstod også, at det ærede medlem hr. Per Federspiel fandt, at et års forlængelse af den aftale, vi netop har opnået, sådan at aftalen i alt får 4 års gyldighed, er over-

ordentlig værdifuld. Men også her synes jeg at venstres ærede ordfører går lidt for hurtigt ind i den fremtid, vi endnu ikke kender. Det ærede medlem syntes at gå ud fra, at det er helt sikkert, at de seks lande på et givet årstal — jeg husker ikke, om det var 1961, 1962 eller 1963 — ville have opnået en fælles landbrugsordning af den karakter, som de seks landes Bruxelleskommission har givet udkast til. En sådan sikkerhed foreligger ikke. Der foreligger for os et udkast til landbrugsordning udarbejdet af kommissionen, altså på embedsmandsbasis. Så vidt mig bekendt har ingen af de seks landes regeringer accepteret dette udkast. Så vidt jeg ved, forholder det sig tværtimod sådan, at udkastet til en landbrugsordning for de seks møder adskillig modvind, og hvis jeg er rigtigt orienteret, møder den ikke mindst modvind hos medlemmer af den tyske forbundsregering. Derfor synes jeg, det er meget dristigt af det ærede medlem at gå ud fra, at et udkast af denne karakter skulle være gennemført på en given dato. Herom ved vi endnu intet. Men det er klart, at selve muligheden for en fælles landbrugsordning mellem de seks med en vis lighed med det, der nu er foreslået af Bruxelleskommissionen, kan åbne en vis risiko for Danmark, og netop på grund af, at denne risiko eksisterer, har vi fra regeringens side lagt så stor vægt på den tosidede dansk-tyske aftale og på forlængelsen af den. Det er klart, at vi også fremover vil bestræbe os for, at Danmarks eksport til Tyskland, så længe det er muligt, kan hvile på dette tosidede grundlag.

Medens venstres ærede ordfører altså lagde overordentlig vægt på det tyske marked og på vore afsætningsmuligheder til Tyskland i fremtiden, så synes den sikring, vi har opnået for dansk landbrugseksport til det britiske marked, ikke at gøre synderligt indtryk på venstres ærede ordfører. Man fik nærmest den opfattelse, at det ærede medlem hr. Per Federspiel mente, at det var noget ikke særlig væsentligt, vi havde opnået. Jeg forstår ikke rigtig denne indstilling. Det britiske marked er dog stadig vort største marked for landbrugseksporten, og det aftager langt hovedparten af den danske baconeksport og en meget stor del af vor smørekseport. Jeg skulle dog tage meget fejl, om ikke danske slagterier og